

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2022 r. na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie J. S.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

prawomocnie zakończzonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28

września 2020 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 14 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismami z dnia 30 listopada i 20 grudnia 2021 r. skazany J. S. wystąpił o wznowienie w/w postępowania. Swój wniosek motywował tym, że jako osoba bardzo młoda przyznał się do zarzucanego mu czynu i żałuje faktu popełnienia przestępstwa. Wystąpił również o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Wniosek został przekazany do Sądu Najwyższego w dniu 3 stycznia 2022 r. Na mocy zarządzenia sędziego Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2022 r. skazanemu wyznaczono obrońcę z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania albo sporządzenia opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania (art. 84 § 3 k.p.k.). Obrońca złożył opinię w dniu 18 lutego 2022 r., w której stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania karnego (k. 11-12).

Skazanego wezwano do usunięcia braków formalnych w postaci sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę z wyboru w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania (k. 15 - 16). Pismo to zostało doręczone skazanemu w dniu 23 marca 2022 r., jednak prawidłowo sporządzony wniosek o wznowienie postępowania w zakreślonym terminie nie wpłynął (k. 18).

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że żadne z pism skazanego J. S. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, że w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1 do § 3 k.p.k. Należy przypomnieć, że wniosek o wznowienie postępowania prawomocnie zakończonego może opierać się jedynie na konkretnie wskazanych przesłankach, wymienionych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Zgodnie z art. 540 § 1 k.p.k. postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli: 1) w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia; 2) po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że: a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze; b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary; c) sąd

umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne, błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.

Podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się w ramach tej procedury oceny zasadności orzeczeń procedujących w sprawie sądów, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego, a nie czynić ustalenia faktyczne na podstawie tych dowodów. Należy także podkreślić, że skazanemu został wyznaczony obrońca z urzędu w celu sporządzenia i podpisania opinii w zakresie ewentualnego wznowienia postępowania. Obrońca ten przedłożył opinię o braku podstaw do takiego wznowienia.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego przez J. S. wniosku o wznowienie postępowania. Należy jednak zauważyć, iż złożenie wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego nie jest ograniczone żadnym terminem, zatem może on to uczynić po zebraniu odpowiednich środków i zleceniu sporządzenia wniosku ustanowionemu przez siebie adwokatowi lub radcy prawnemu, o ile obrońca uzna, że powody do wznowienia rzeczywiście zachodzą.

Podkreślić też należy, że wniosek o wznowienie postępowania powinien zostać sporządzony przez profesjonalny podmiot, czyli adwokata lub radcę prawnego. W takim wniosku należy także w sposób jasny wyrazić, na jakiej jest oparty podstawie wznowieniowej (art. 545 § 2 k.p.k.).

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

